

החברותא

בס"ד ערש"ק ויצא ט' כסלו תש"ס

החברותא בטאן פעמי לחברים גליון מס 111

פפציפס יקריים

והנה סולם מוצב ארצה וגו'. שמעתי אומרים בשם הריב"ש כי סולם בגמטרי' ממון. וזה אומרו והנה סולם שהוא ממון מוצב ארצה שהוא דבר גשמי וארצי רק שראשו השני מגיע השמימה שהוא שכר נצחי. רק שמלאכי אלקים הם הבני אדם עולים ויורדים בו. ר"ל שיש מהם שעולים שיש להם עליות גדולות ע"י הממון. ולהיפך ח"ו יש שיש להם ירידה גדולה לעמקי השואל ע"י ממונו. כענין עושר שמור לבעליו לרעתו (קהלת ה). (תורי וזה פר' ויצא)

והיה ה' לי לאלקים. ר"ל בכל דרכך דעהו (משלי ג) הן טוב והן רע, כאשר יארע לו ח"ו איזה רע יחשוב בודאי הוא לכפר עונו, אך הצדיק אף על הדרך הטוב יש לו לדאוג אולי מנכין לו מזכויותיו. והו' והיה ה' לי לאלקים היינו ה' שהוא הו"ה מרת הרחמים. אולי הוא מרת הדין שהיא אלקים וצריך אני להוסיף זכויות בתמידות. (צואת הריב"ש)

ויפגע במקום. הוא מלשון פגע, שומה על האדם להרבות בתפלה במפתיע עד אשר יזכה להענות בתפלתו ובטרם שנענה משמים אל יפסיק מלהמריד כביכול את קונו (במקורו באידיש: מען מוז פענין ביי אינוער ליבער באשעפער). (לקוטי דוד להרה"ק מללוב)

ויפגע במקום, רצה לומר לבד מזה הצער של זרעו הרגיש ופגע בצעריו של מקום כביכול מקומו של עולם אשר בכל צרחם לו צר וחשש יעקב מאד על צער שכונה כביכול... והנה השי"ת כשראה שהניח יעקב מחשבתו על צער השכינה וזרע ישראל, ואז הבטיח לו ה' אני ה' אלקי אברהם אביך וכו' הארץ אשר אתה שוכב עליה, ר"ל שאתה דואג עליו בודאי אתננה לך ולזרעך. (קדושת לוי)

ושבתי בשלום אל בית אבי והיה ה' לי לאלקים. היינו שיסייע לי האל-אפילו כשאהיה בתכלית השלמות ואהיה בארץ ישראל ויהיה בי כח לעבדך תסייע לי אתה בצדקה. כי צדקה ממך אקוה ואין אני סומך על מעשי ועל תפילתי...

קטנתי וכו' הצילני נא (פרשת וישלח) לבאורה מה הקדמה היא זו קטנתי להצלה אדרבה היה לו ללמד זכות על עצמו שינצל ולא להזכיר קטנותו, אך נראה דהו' מליצה ישרה... ואמר קטנתי כי הצדיק מוצא חסרונות תמיד בעצמו לזה התנצל שמה שקטנתי ואינני במדרגה גדולה הוא מצד החסדים והאמת.

הנה צדיק כוללות ישראל והיא מעלה כל השפלות אשר נעשה בישראל חלילה להביאם אל הקדושה והו' וישא יעקב רגליו ר"ל דגם פושעי ישראל מלאים מצות כרמון רק שאין כח בהמצוה שתעלה במעלות קדושים מחמת עבירות המכבים אותה והורידו אותה לגולים למטה, והצדיק העובד באמת מוציא הקדושה מהקליפה ומעלה אותה להשי"ת ב"ה. (נעם אלימלך)

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, ויפגע במקום. נראה לי דהנה הצדיק הגמור אף שהלך ממדרגה למדרגה, צריך שידמה בעיניו כאילו הוא אינו עושה כלום כי הכל מהשי"ת ב"ה... והו' ויפגע במקום ר"ל אף שהיה בכל המדרגות האלו היה חושב שכל תפילותיו שהוא מתפלל הכל הוא מאת המקום ב"ה. (נעם אלימלך)

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

111/2

נפש ט"ו שיחת הרא"ש חולא"פ תשכ"ט

לדעת את ההלכה וממילא צריכים בני תורה שיהיו את מי לשאול ההלכות. אבל אין זו המטרה הנצחית כי גם בני תורה צריכים להכיר שהכל הוא מכח השי"ת. כי באם הת"ח והצדיק יכיר בגדלותו ובצדקותו של עצמו ויכיר שיש לו ס"ד וכביכול הקב"ה בא לעזרתו, עלול האדם להתפס במלכוד של עצמו ולהגיע ח"ו למצב של אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת. והדרך האמיתי הוא בזה שהצדיק מרגיש שהכל הוא בכח רחמי שמים והוא בעצמו אינו יכול לעשות שום פעולה, וממילא בכל דבר ודבר שנעשה רואה רק רחמי שמים כמו שכתוב "לולי ה' עזרתה לוי" (תהלים צד) כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי. (תהלים קל"א)

עיקר תפקיד האדם הוא שיכיר במציאות האמיתית שבעצמו אינו יכול לעשות שום פעולה גשמית ורוחנית והכל הוא בכח הרחמים של הרבש"ע. ואם כן מה יש לאדם להתגאות בפעולות הטובות שעשה. משל למה"ד לאדמה שתתגאה בזה שהשמש זורחת ומאירה עליו. במה יש לאדמה להתגאות הלא בלי השמש אין לה כל ערך. לצערנו רואים בני תורה שלומדים כמה שעות או אלו שהולכים למקוה מדקדקים במצוות ואח"כ מבקשים שיתנו להם תודה על כך - מה יש להשי"ת מהבן תורה ומהמדקדק במצוות על הפעולות הטובות שעושה ואח"כ מבקש שיאמרו לו תודה על הטוב שנתנו לו. הלא זה מעורר תמיהה גדולה.

בודאי יש צורך לאנשים כאלו הרי צריכים

בס"ד י"ס ב' ד חולא"פ תשכ"ט - א"ח

הבטול ואז בחנני ה' ונסני הוא בטול מוחלט כי לאחר הצמצום של חטאתי נגדי תמיד מי יכול לומר בחנני ה' ונסני אם לא השי"ת בעצמו ותו לו?!

דוד המלך ע"ה הגיע למדרגה גדולה מאד כמו שהכתוב מעיד עליו: מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו. והגיע לבחינת בחנני ה' ונסני שהוא מציאות הוי". כי צדיק הוא בבחינת הוי" כמאחז"ל אורייתא קוב"ה וישראל חד הוא. אלא מכון שלא הרגיש בצמצום הגשמי דהיינו בהכרח להאחז בבחינת וחטאתי נגדי תמיד. אמר לו הקב"ה חייך שאתה תכשל. ומכיון שלא

האדם צריך לצמצם את עצמו דהיינו שצריך להכיר את המציאות של חטאתי נגדי תמיד. ואז יכול האדם להגיע למדרגה הגדולה ביותר להיות מקורב אל השי"ת.

צמצום העצמיות היא נקודה דקה ורגישה מאד כי כל נשימה היא שבעים שנה ובכל נשימה יש ששים רבוא אותיות התורה והאדם צריך להרגיש את הצמצום של אחד מששים רבוא בבחינת: וחטאתי נגדי תמיד.

מתוך צמצום של נשימה שהיא שבעים שנה ואחד מששים רבוא. כאשר נאחז בחטאתי נגדי תמיד הוא ממילא נאחז באלקות בשיא

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

באלקות עד שיגיע לבחינת הוי' שהוא בחנני ה' ונסני צרפה כליותי ולבי. ואם נאבד לרגע קט בחינת חטאתי נגדי תמיד. וממשיך להאחו בבחינת בחנני ה' ונסני עלול ליפול לכפירה הגדולה ביותר (בלשון הרא"ש נופל בכפירה הגדולה ביותר).

מה שאמרנו אי אפשר לבצע בלי אחדות, כי לכל אחד ואחד יש לו אבר לתקנו ולכל אחד ואחד יש לו אות מהששים רבוא אותיות, ואם אינו מאוחד עם החבר שלו אינו יכול לתקן אפילו את האות של עצמו. ואינו יכול בשום אופן להרגיש את החטאתי כשהוא לבד.

להשיג את האחדות הוא דבר קשה כי כדי להיות באחדות שאינה תלויה בדבר מוכרחים לעבור נסיונות של רציחה ממש. ואם מתוך שנאה עמוקה ממשיך להיות באחדות הרי זה אחדות שאינה תלויה בדבר ובאם עדיין אין שנאה עמוקה עדיין עוד נמצאים באהבה התלויה בדבר.

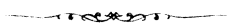
רק על ידי אחדות שאינה תלויה בדבר נגיע לשלמות הבריאה ובשלמות הבריאה נראה שבלתי ה' לבדו אין כלום ואפילו הצדיק הוא בחינת הוי'... (כמשנת"ל).

הרגיש בצמצום של וחטאתי נגדי תמיד נכשל ורק אז אמר וחטאתי נגדי תמיד.

אם האדם לא יצטרך להיות נאחו באיזה אחיזה גשמית מה יש להשי"ת מיצור כזה, כי אם הוא רק בבחינת "בחנני ונסני צרפה כליותי ולבי" (תהלים כו) הכי דומה למלאכים והרי יש לו הרבה מלאכים והרי כל מטרת הבריאה היא שיצור אשר בשרשו הוא מבחינת "מה אנוש" יגיע למדרגה הגדולה להיות מקורב אל השי"ת תוך הרגשת וחטאתי נגדי תמיד.

גם חטא העגל נגרם מפני שלא היה להם מספיק אחיזה ב"מה אנוש" - חטאתי נגדי תמיד". ומשום כך אמר הקב"ה למשה לך רד מגדולתך כי שחת עמך.

כל עבודת האדם מתבטא במציאות זו דהיינו שיש באדם שני צדדים מצד אחד מציאות הוי' בהתבטלות עד כדי להיות בבחינת "בחנני ה' ונסני צרפה כליותי ולבי". ומצד שני הבחירה "מה אנוש" שהוא בחינת חטאתי נגדי תמיד. הדרך להשגת המטרה הכפולה הוא בזה שהאדם נאחו בנקודת האנוש שהיא בחינת חטאתי נגדי תמיד. וכל זמן שנאחו בנקודת האנוש הוא ממילא נאחו

מכניס את הרוחניות בשטח הטבעי שלך - בלמוד התורה המלווה בגאווה וכדי יש לך ההסתרה הזאת ומשום כך אתה מקבל מכות שונות.

הדרך האמיתי הוא לדעת שהניקה היא בעצם הכרת השפלות. ובאם יש איזה הכרה של גדלות צריכים להכניס את

אמר כותב השורות (הר"י ל"פ) שטחתי בפני הרא"ש מצוקות שונות שעברו עלי וחשתי שאני בהסתר פנים גדול. מתוך דברי החיזוק וההדרכה שקבלתי מהרא"ש השתדלתי להעלות על הכתב חלק שקלטו אני עי"פ הבנתי. כה תוכן דבריו: החסרון שלך הוא בזה שאתה יונק מכוחות רוחניים אשר עיקרו הכרת השפלות וכאשר אתה

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

ד

משום שנוכח מהמציאות המושפלת שלו מהעברות שנכשל בהם, והעצבות והיאוש העוטפת אותו הוא כאלו מפחד אם בעתיד יוכל להחזיק מעמד - בלי כל צל של ספק העצבות בודאי לא ירגיע אותו אלא עוד ידחוף אותו להכשל עוד פעם כאלו אין לו כבר כל תקווה.

כדי להתחזק צריך להתפלל לרבש"ע ולומר לו: רבש"ע אינני מכחיש שחטאתי והקב"ה אינו וותרן ואם התיקון עבור העבירה הוא לסבול, למה לי לסבול עבור השדים היוצאים מהעבירות תן לי לסבול עבור כבוד שמך הגדול כשתדון אותי לאחר מאה ועשרים שנה. כמו שהתפלל דוד המלך ע"ה נפלה נא ביד ה' - וביד אדם אל אפולה (שמואל ב' כד יד) כי אני צריך לתת חשבון הנפש לרבש"ע ולא לשטן. רבש"ע תן לי הכח להיות בשמחה ולעבוד אותך כרצונך. כה יתמיד בתפלה והקב"ה בודאי ישמע תפלתו ואף אם יצטרך לעבור סבל הקב"ה ידחה לעתיד עד שיחזור בתשובה והכל יתהפך לטובה.

הגדלות בשפלות, זאת אומרת להכיר ולדעת שעיקר מציאות האדם, שפל ונבזה, יצר לב האדם... רק רע כל היום. והגדלות אינה אלא מכח חסדי השי"ת בבחינת "כשושנה בין החוחים" (שיר השירים) השושנה מוציאה ריח טוב ובכ"ז הרי היא בין החוחים. כלומר אפילו שיש איזה הרגשה של מעשה טוב שעשיתי איזה הבנה בלמוד שלמדתי מכל מקום לא לשכוח שהיא נמצאת בין החוחים והוא שפלות האדם. וכאשר האדם ירגיל את עצמו במחשבה זו יגיע במשך הזמן למציאות של שפלות אמיתית שלא ירגיש כלל באיזה גדלות המתגנבת בתוכו. כי יהיה כל כולו בטל ומבוטל אל השי"ת ולית ליה מגרמי כלום.

השפלות אסור שתהיה מכח העצבות והיאוש כי אז השפלות בא רק מכח הגדלות דהיינו כתוצאה מחפוש הגדלות והרצון לחיות בה. נמצא שאינו מחפש שפלות אלא גדלות. ע"כ אין לטפח את השפלות כאשר גורמת לו עצבות ויאוש. ובאם בא במצב של שפלות בכח העצבות יתחזק ויחשוב בלבו: הרי העצבות הוא

י"ל ב"ר
מנחת המזבח
בני 3
טל: 02-5820088
פקס: 02-5325477
ת"ד: 5080
ירושלים 91050

מה שמחה במעונו
הר"ר יהודה פרוש ומשפ' להולדת הנכדה

לע"נ האשה הצדקנית מרת **חיה הינדה** בת יהודה **זילברשטיין** ע"ה נפ' י"ג כסלו ת.ש.צ.ב.ה.